

РЕШЕНИЕ

№ 1603

гр. София, 12.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в
публично заседание на 14.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **11152** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по повод на жалба вх. № 40709 от 14.11.2023 г. и вх. № 41882 от 22.11.2023 г. по описа на Административен съд – София град (АССГ), подадена от Х. И. И., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], жк. Света Т. № 367А, ет. 5, ап. 14, чрез адв. С. Е. С. от САК, с адрес [населено място], [улица], ет. 1, офис 1 срещу Заповед № 160 от 05.11.2023 г. за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, издадена от полицаи в група ООР на сектор ОП към 02 районно управление (РУ), с която по отношение на оспорващия е приложена ПАМ „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца“.

В жалбата се твърди, че заповедта е незаконосъобразна, като издадена от некомпетентен орган, при неспазване на установената форма, при допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила, в противоречие на материалния закон и в несъответствие с целта на закона. Излага съображения, че е поискал устно и писмено да бъде изследван с доказателствен анализатор, но не му е била предоставена тази възможност. Инвокират се съображения, че поради вероятна неизправност на дрегера или поради влошено здравословно състояние, оспорващият не е успял да бъде тествен за употреба на алкохол. На следващо място се отбелязва, че служителите на МВР не са му осигурили

възможност да бъде изследван за употребата на алкохол, както и че не е изявявал съгласие за кръвна такава. Твърди се, че в обжалваната ЗППАМ липсва конкретно посочено фактическо нарушение; не е налице сходство между посочено фактическо нарушение и зададена правна рамка. Посочва се, че обжалваната заповед е издадена въз основа на незаконосъобразен АУАН, както и че наложената държавна принуда не е съобразена с целта на закона. В хода на съдебното производство, жалбоподателят, редовно призован, не се явява, представлява се от адв. С., който поддържа жалбата, предлага да се уважи и да се отмени обжалваната заповед и претендира сторените по делото разноски, подробно описани при сезирането на съда

Ответникът – полицаи в група ООР, сектор ОП, 2 -ро РУ - СДВР, редовно призован, не се явява, представлява се от юрк. И., която оспорва жалбата и предлага да не се уважава. Депозира писмено становище, претендира разноски и възразява срещу търсеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Заповедта, която е предмет на обжалване в настоящето производство е издадена въз основа на съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН), серия ГА бланков № 706284 от 05.11.2023 г., издаден от Л. С. Н., на длъжност „командир отделение“ при 02 РУ - СДВР, с който е установено, че Х. И. И., ЕГН [ЕГН], на същата дата около 05,15 часа, в [населено място], по бул. Р., с посока на движение от ул. Генерал Н. Ж. към ул. Й. Х. – Д., управлява лек автомобил Тойота РАВ 4, с рег. [рег.номер на МПС], собственост на „Порше лизинг БГ“ ЕООД. По време на проверката, извършена на [улица] и след направен инструктаж за тестване на водачи с техническо средство, Х. И. е направил многократно неуспешни опити, след което категорично отказва да бъде изпробван за наличие на алкохол в издишания въздух с Алкотест – дрегер 7510 с номер А. – 0144. На водача е издаден талон за медицинско изследване № 0150527. В АУАН е записано, че Х. И. не е изпълнил предписание за изследване с доказателствен анализатор и за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му. Установеното нарушение е квалифицирано като такова по чл. 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП. Актосъставителят е записал още, че водачът е сам в автомобила и е уведомен за започване на производство по издаването на ПАМ. С акта е иззето СУМПС.

Въз основа на данните в административната преписка, ответникът по делото е издал обжалваната заповед за прилагане на ПАМ на 05.11.2023 г., като е приел, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП за прилагане на тази мярка, а именно „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца“.

В хода на съдебното производство са приети като писмени доказателства представените с жалбата, административната преписка и допълнително ангажираните от страните документи.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата в подадена в предвидения в чл. 149 от АПК 14- дневен преклузивен срок. Изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания административен акт, имаща право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима. Това задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед (чл. 168, ал.1 от АПК) и на основанията, посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че не е издадена от компетентен орган и не отговаря на изискванията за форма и съдържание на административните актове, посочени в чл. 59, ал. 1 и 2 от АПК и чл. 172, ал.1 от ЗДвП.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 2а т. 4 и т. 5, б. “а”, т.6 и т.7, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност. С определението си за насрочване на делото, от 15.01.2024 г., съдът е задължил ответника в срок до съдебното заседание да представи писмени доказателства, удостоверяващи, че издателят на оспорената заповед, Б. С. М., към 05.11.2023 г. заема длъжността „полицай“ в група ООР на сектор ОП към 02 РУ, СДВР и че разполага с правомощията да налага ПАМ, както и да комплектова цялата административна преписка и да я депозира по делото. Ответникът не е ангажирал по делото, каквито и да е доказателства, че е бил компетентен към момента на издаване на процесната заповед, поради което съдът приема, че същата е издадена при липса на компетентност на административния орган. Нещо повече с административната преписка не са ангажирани писмени доказателства, от които да се направи обоснован извод, че е налице и съответния ръководител на службите за контрол по Закона за движение по пътищата, който е оправомощен да издава актове за прилагане на принудителни административни мерки.

Следователно компетентността на „полицай“ в група ООР на сектор ОП към 02 РУ, СДВР, издал оспорената заповед № 160 от 05.11.2023 г., е недоказана поради неангажиране на доказателства за персоналната компетентност на автора на обжалвания акт.

Според чл. 170, ал. 1 АПК административният орган и лицата, за които оспореният административен акт е благоприятен, трябва да установят съществуването на фактическите основания, посочени в него, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му, а според ал. 3 на чл. 170 от АПК съдът е длъжен да укаже на страните разпределението на доказателствената тежест, както е направил с определението си за насрочване на делото. Следва да се отбележи, че тежестта за доказване не е задължение да се представят доказателства, а е въпрос за последиците от недоказването. Съдът основава изводите си за правно и доказателствено релевантните факти върху наличните доказателства, без значение дали те са представени от страната, която носи доказателствена тежест относно тези факти, или от противната страната. В тази връзка съобразно регламентацията в чл. 153 и сл. ГПК, респ. чл. 171, ал. 1 и ал. 2 АПК, и административният орган, и оспорващият могат да представят доказателствата, с които разполагат за обосноваване на защитната си теза, стига те да са относими и допустими. (Тълкувателно решение № 3 от 29.03.2021 г. по тълк. д. № 1/2019 г., ОСС на ВАС I и II колегия).

Следователно, тъй като ответникът не е представил доказателства, че Б. С. М. към 05.11.2023 г. заема длъжността „полицай“ в група ООР на сектор ОП към 02 РУ, СДВР, съдът приема, че компетентността не е доказана и обосновава правните си изводи въз основа на това. Липсата на персонална компетентност на издаващия заповедта административен орган е основание за пригласяване за нищожна на оспорената в настоящето производство заповед.

На следващо място трябва да се посочи, че видно от съдържанието на разпоредбата на

чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП императивно се въвежда ПАМ по отношение на лице, което управлява МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, т.е. законодателят е предвидил забрана за водачи на МПС да шофират под влиянието на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда.

Следователно, за да се наруши тази забрана трябва да са налице две кумулативни предпоставки: Първо, лицето към момента на проверката да управлява МПС и в резултата на проверката да се установи, че то е употребило алкохол и има концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда. Която и от тези две предпоставки да не е налице, то не може да се вмени извършването на нарушение по чл. 171, т. 1, б. „б“. В настоящия случай от представените с административната преписка писмени доказателства безспорно се установява, че жалбоподателят е управлявал МПС, поради което следва обосноваването извод, че е налице първата от кумулативно изискуемите предпоставки за налагането на ПАМ по посочения ред. Но същото не може да се приеме за втората предпоставка, а именно лицето да управлява МПС след употребата на алкохол. В приетия по делото АУАН изрично е посочено, че жалбоподателят е направил „многкратно неуспешни опита“ да бъде изпробван с техническо средство Алкотест дрегер, след което е отказал да бъде изпробван за наличие за алкохол в издишания въздух с посочения апарат. Нещо повече в представената справка за Резултати на апарат Дрегер Алкотетс 7501, сериен номер ARNA-0144 за периода от 23.09.2023 г. до 06.11.2023 г., липсва отчитане на 05.11.2023 г. за времето от 05 часа 25 мин. (когато е направена предварителна проба, съгласно Талон за изследване № 0150527, л. 74) до 06 часа и 30 мин., т.е. не може да се установи по безспорен начин колко неуспешни опита са направени от Х. И. да бъде изпробван за наличието на алкохол в издишания въздух и в колко часа е отказал да му бъде направена последваща проверка. Тук следва да се има предвид, че контролните органи изрично са посочили, че е извършена предварителна проба на 05.11.2023 г. в 05 часа и 25 мин., но в посочената справка за резултати не е отразена такава.

По тези съображения, съдът приема, че не е налице втората от кумулативно изискуемите предпоставки за налагането на ПАМ по реда на чл. 171, т.1, б. „б“ от ЗДвП, което е достатъчно основание за незаконосъобразност на обжалваната заповед.

По изложените съображения, настоящият съдебен състав приема, че обжалваната заповед за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП № 160 от 05.11.2023 г., подписана от „полицай“ в група ООР на сектор ОП към 02 РУ, СДВР, е издадена при липса на компетентност, което е съществено нарушение на уредените правила в закона и предполага прогласяването на нейната нищожност от една страна, а от друга при неизяснена фактическа обстановка, което е нарушение на чл. 59, ал.2, т. 4 от АПК, водещо до отмяна на акта поради неговата незаконосъобразност, респективно унищожаемост. Тъй като унищожаемостта се поглъща от нищожността, то обжалваната заповед следва да се прогласи за нищожна поради липсата на материална компетентност на нейния издател.

При този изход на спора следва да се уважи искането на жалбоподателя и да му бъдат присъдени сторените съдебно-деловодни разноски по делото, включващи 500,00 лв. адвокатско възнаграждение и 10,00 лв. държавна такса. По делото не е направено възражение за прекомерност на търсеното адвокатско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 8-ми състав, съдът

Р Е Ш И:

ОБЯВЯВА ЗА НИЩОЖНА Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. “б” от Закона за движение по пътищата № 160 от 05.11.2023 г., издадена от „полицай“ в група ООР на сектор ОП към 02 РУ, СДВР, с която спрямо Х. И. И. е приложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелство за управление на М., но за не повече от 18 месеца“.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи при на Министерство на вътрешните работи да заплати на Х. И. И., ЕГН [ЕГН], сторените по делото съдебно – деловодни разноски в размер на 510,00 (петстотин и десет) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: